



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **T. T. T.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2026, č. j. CPR-9379-3/ČJ-2026-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2026, č. j. CPR-9379-3/ČJ-2026-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 7. 1. 2026, č. j. KRPU-189846-19/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též jen „EU“) a smluvních států, v délce 3 roky s tím, že v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počátek doby stanovuje od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z členských států EU a smluvních států. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že žalovaná fakticky prvostupňové rozhodnutí na základě podaného odvolání nepřezkoumala. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že žalovaná vycházela z toho, že odvolání žalobce nebylo odůvodněno, a proto postupovala podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) tak, že jej posoudila jako by směřovalo proti rozhodnutí v celém rozsahu. Žalobce trval na tom, že neodůvodněné odvolání nezbavovalo žalovanou povinnosti přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu z úřední povinnosti, jak dle jeho názoru vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce trval na tom, že odvolací orgán není oprávněn rezignovat na skutečný přezkum prvostupňového rozhodnutí pouze proto, že odvolání neobsahuje odůvodnění, ale naopak je povinen přezkoumat zákonnost a správnost rozhodnutí v plném rozsahu.
4. Žalobce trval na tom, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná pouze formálně konstatovala správnost postupu správního orgánu prvního stupně, aniž by se zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, jeho osobní situací, délkou pobytu, vazbami na území České republiky či případnými dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Takový postup je dle žalobce v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle níž je odvolací orgán povinen provést skutečný přezkum prvostupňového rozhodnutí a nikoli pouze přejímat závěry orgánu prvního stupně.
5. Současně je dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná pouze obecně uvedla, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, aniž by konkrétně rozvedla, jakými důvody byl tento závěr podložen, jak byly jednotlivé důkazy hodnoceny a jak se vypořádala s případnými rozpory ve spise. Chybí individuální úvaha o přiměřenosti zásahu do práv žalobce, což je dle žalobce u rozhodnutí o správním vyhoštění zcela zásadní.
6. Dále žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění v rozsahu a intenzitě, v jaké bylo uloženo. Správní orgány vycházely pouze z konstatování, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění, avšak nijak nezohlednily konkrétní okolnosti tohoto pobytu, jeho délku, důvody ani skutečnost, že žalobce vyvíjel aktivitu směřující k legalizaci svého pobytu. Dle žalobce absence těchto úvah činí žalobou napadeného rozhodnutí dle žalobce nejen nepřezkoumatelným, ale i věcně nesprávným.
7. Dále žalobce namítal, že zcela absentoval test přiměřenosti ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců a judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgány se dle jeho názoru nijak nevypořádaly s tím, zda uložené správní vyhoštění na dobu 3 let Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

představuje přiměřený zásah do soukromého a případně rodinného života žalobce. Takový nedostatek představuje dle žalobce závažnou vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí.

8. Dále žalobce namítal, že je nepřiměřená uložená délka zákazu vstupu, která byla stanovena na 3 roky bez jakéhokoli individualizovaného odůvodnění. Žalovaná pouze obecně konstatovala, že délka odpovídá rozhodovací praxi, což však nemůže obstát, neboť každé rozhodnutí musí vycházet z individuálních okolností konkrétního případu. Absence této úvahy činí dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a současně nezákonným.
9. Žalobce rovněž namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu, neboť správní orgány se omezily pouze na formální konstatování neoprávněného pobytu, aniž by provedly dokazování k okolnostem relevantním pro rozhodování o správním vyhoštění, zejména k osobním, sociálním a ekonomickým vazbám žalobce.

Vyjádření žalované k podané žalobě

10. Žalovaná k argumentaci žalobce odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobce v rámci správního řízení podal pouze blanketní odvolání, které i přes řádnou výzvu nedoplnil. Žalovaná tedy v daném řízení postupovala dle § 82 odst. 2 správního řádu. V rámci odvolacího řízení žalovaná následně neshledala žádné pochybení správního orgánu prvního stupně, které by způsobovalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu správního spisu v daném případě vyplývá, že žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém neuvedl žádné důvody. Následně byl správním orgánem prvního stupně vyzván k odstranění vad odvolání a uvedení odvolacích námitek. Přes řádnou výzvu žalobce vady odvolání neodstranil.
14. Žalobce namítal, že neodůvodněné odvolání nezabavovalo žalovanou povinnosti přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu z úřední povinnosti. V ustanovení § 89 odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

správního řádu je vymezen rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. V tomto ustanovení je mimo jiné uvedeno, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že správní orgán v případě neodůvodněného odvolání přezkoumává pouze zákonnost prvostupňového rozhodnutí. K tomu dle soudu jednoznačně došlo, když se žalovaný zabýval otázkou, zda byl řádně zjištěn skutkový stav a na základě zjištěného skutkového stavu byly dány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a zda stanovená lhůta trvání správního vyhoštění byla stanovena v souladu se zákonem. Žalovaný se rovněž zabýval skutečností, že v rámci prvostupňového řízení byly dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda není vyloučeno vycestování žalobce do země jeho původu. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že nebylo shledáno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Z uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že otázkou dodržení zákonnosti se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádné odvolací důvody a z ničeho nevyplývá veřejný zájem na přezkoumávání prvostupňového rozhodnutí, nepochybila žalovaná, pokud se správností závěrů správního orgánu prvního stupně nezabývala. Dle soudu žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odpovídajícím zákonné úpravě. Žalovaná nebyla v daném případě s ohledem na neodůvodněné odvolání povinna přezkoumávat správnost prvostupňového rozhodnutí. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

15. Dále žalobce namítal, že žalovaná pouze formálně konstatovala správnost postupu správního orgánu prvního stupně, aniž by se zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce. K této žalobní námitce soud odkazuje na závěry uvedené výše, ze kterých jednoznačně vyplývá, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu se žalovaná s ohledem na neodůvodněné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebyl povinna zabývat správností tohoto rozhodnutí. Pokud tedy žalovaná pouze konstatovala správnost postupu správního orgánu prvního stupně nijak nepochybila a postupovala s ohledem na neodůvodněnost podaného odvolání v souladu se zákonem. I tato námitka je tedy zcela nedůvodná.
16. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná pouze obecně uvedla, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Na tomto místě musí soud poukázat na skutečnost, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravit případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
17. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně zrekapituloval obsah výsledku žalobce, ze kterého vyplývala jeho pobytová historie nejen na území České republiky, ale i v jiných členských státech EU. Žalobce vstoupil na území Maďarska na základě pracovního víza dne 11. 9. 2023. Jeho původní vízum mělo platnost od Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

14. 8. 2023 do 28. 1. 2024 s tím, že žalobce opravňovalo k pobytu na dobu 30 dní. Žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že nevěděl, na jak dlouhou dobu jej jeho původní vízum opravňuje pobývat v členských zemích EU, ale již v září roku 2024 zjistil, že ho jeho původní vízum k dalšímu pobytu na území členských zemí EU neopravňuje. Ovšem tuto situaci nijak neřešil. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá od dubna roku 2025. Na cizineckou policii se žalobce z vlastní vůle dostavil dne 15. 10. 2025. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že na žalobce jako na státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky se vztahuje v souladu s článkem I odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806, kterým se stanoví mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, vízová povinnost. Z uvedeného dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že žalobce pobýval na území členských států EU neoprávněně bez platného víza či oprávnění k pobytu do 11. 10. 2023 do 15. 10. 2025 tedy 736 dní. V této skutečnosti spatřoval správní orgán prvního stupně naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, kde je stanoveno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Dle názoru soudu byl tento závěr zcela dostatečně a řádně odůvodněn. Zákonnost tohoto závěru pak žalovaná konstatovala i v žalobou napadeném rozhodnutí. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

18. Dále žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění v rozsahu a intenzitě, v jaké bylo uloženo s tím, že správní orgány nezohlednily délku pobytu žalobce a skutečnost, že žalobce vyvíjel aktivitu směřující k legalizaci jeho pobytu. Na tomto místě musí soud znovu odkázat na výše uvedenou jednotnost správního řízení. Odůvodněním délky doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU se zabýval správní orgán prvního stupně na straně 6 prvostupňového rozhodnutí. Je tam uvedeno: *„Doba, po kterou nelze účastníku řízení vstup na území členských států Evropské unie, byla správním orgánem stanovena na 3 roky. Při stanovení doby, po kterou nelze umožnit účastníku řízení vstup na území členských států Evropské unie, správní orgán vycházel zejména z délky neoprávněného pobytu tj. 736 dní. Na druhou stranu se účastník řízení dostavil k řešení svého pobytu dobrovolně. S ohledem na výše uvedené skutečnosti správní orgán považuje stanovenou dobu za přiměřenou a adekvátní. Účastník řízení má navíc možnost po uplynutí doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, požádat o řádné pobytové povolení. Doba, po kterou nelze účastníku řízení vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v polovině stanoveného rozmezí, kdy maximální doba je 5 let, neboť správní orgán má za to, že správní vyhoštění ve stanovené výši třech let bude dostatečným ponaučením, aby se napříště účastník řízení obdobného protiprávního jednání vyvaroval. Účastník řízení během řízení se správním orgánem spolupracoval a poskytl správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost při objasnění jeho protiprávního jednání na území České republiky a na území Evropské unie a smluvních států. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem je vyslovené rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. adekvátní.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

19. Z výše uvedeného je dle soudu zcela jednoznačné, že se správní orgány zabývaly jak délkou trvání nelegálního pobytu žalobce v EU i jeho přístupem k řešení situace v průběhu správního řízení. Tuto námitku tedy shledal soud rovněž zcela nedůvodnou.
20. K námitce žalobce, že uložená doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU je nepřiměřená bez individualizovaného odůvodnění a že žalovaná pouze konstatovala, že délka této doby odpovídá rozhodovací praxi soud uvádí následující. Jak již bylo uvedeno výše v případě neodůvodněného odvolání se žalovaná i ve vztahu k délce trvání doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, správně zabývala pouze její zákonností a nikoli správností stanovení její délky. Stanovení délky této doby bylo dostatečně odůvodněno v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaná tedy splnila svou povinnost odvolacího orgánu, když konstatovala, že délka odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů a nejedná se tedy o nezákonný exces. I tato námitka je nedůvodná.
21. Dále žalobce namítal, že zcela absentoval test přiměřenosti ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců a judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy. I ve vztahu k této námitce musí soud odkázat na princip jednotnosti správního řízení. Správní orgán prvního stupně se těmito otázkami podrobně zabýval v prvostupňovém rozhodnutí na stranách 4-6. Je tam uvedeno: „Dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona číslo 326/1999 Sb., správní orgán posuzoval, zda je důsledek tohoto rozhodnutí přiměřený z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Správní orgán posuzoval přiměřenost podle kritérií uvedených v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
22. Co se týče závažnosti nebo druhu protiprávního jednání a délky pobytu na území, bylo prokazatelně zjištěno, že se účastník řízení dopustil protiprávního jednání tím, že na území členských států Evropské unie pobýval v období od 11. 10. 2023 do 15. 10. 2025 neoprávněně a tohoto protiprávního jednání se dopustil v délce 736 dní. Tuto dobu neoprávněného pobytu účastníka řízení má správní orgán za prokázanou. Účastník řízení v protokolu uvedl, že na území členských států EU a smluvních států přicestoval někdy v září roku 2023 za účelem podnikání v Maďarsku, ovšem nikdy zde nepodnikal, ani zde nebyl zaměstnán. Již po příletu na něj na letišti nikdo z agentury, která mu vízum vyřizovala, nečekal a s nikým z agentury se nemohl spojit. Žádnou práci mu nikdo neposkytl. Proto po dvou měsících svého pobytu v Maďarsku odcestoval do Německa, kde pobýval přibližně další rok, ale ani zde nemohl najít žádnou práci, a tak přicestoval do České republiky do Prahy, kde nyní pobývá. Podle správního orgánu tak účel, pro který mu bylo schengenské maďarské vízum číslo X vystaveno, tedy zaměstnání, nebyl nikdy naplněn. Účastník řízení se tak na území členských států EU a smluvních zdržoval po celou dobu nezákonně, a to, jak sám do protokolu uvedl, zcela vědomě. Ani tvrzení, že nevěděl, co má dělat ohledně svého pobytu, když zjistil, že ho již jeho vízum k pobytu neopravňuje, není považováno za omluvu, jelikož existovaly alternativní možnosti řešení, jako je například program dobrovolných návratů, konzulární pomoci a podobně. Účastník řízení se po dlouhou dobu svého nelegálního pobytu nesnažil aktivně vyhledat jiné možnosti, které by jeho situaci vyřešily. Při

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

posuzování případů lze zohlednit pouze tu skutečnost, že se účastník řízení nakonec k vyřešení svého pobytu dostavil, byť s výrazným časovým prodloužením, a se správním orgánem spolupracuje.

23. *Následně správní orgán zohlednil věk a zdravotní stav účastníka řízení, kdy se jedná o dospělou svéprávnou osobu s dobrým zdravotním stavem, která si tak musí být plně vědoma svého jednání. Věk ani zdravotní stav tak nemohou být překážkou k vycestování.*
24. *Co se týče posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí s ohledem na povahu a pevnost rodinných vazeb na území členských států EU a smluvních států, tak v protokolu účastník řízení uvedl, že je svobodný a bezdětný a žádné další rodinné či soukromé vazby nemá. Dle správního orgánu tak nemůže být jeho vycestováním do Vietnamu či do jiné třetí země, která ho přijme, do rodinných a soukromých vazeb žádným způsobem zasaženo.*
25. *Ekonomické závazky, společenské či kulturní vazby na území ČR účastník řízení neuvádí a ani nebyly správním orgánem zjištěny.*
26. *K intenzitě vazeb ke státu, jehož je výše uvedený účastník státním občanem, čili k Vietnamské republice, správní orgán uvádí, že účastník řízení v protokolu uvedl, že má Vietnam rád. Na území Vietnamu má také své rodiče, se kterými je v telefonickém kontaktu a u kterých před svým příjezdem na území členských států EU a smluvních bydlel. Dle správního orgánu se tak má i kam vrátit. Jelikož účastník řízení uvedl, že má ze svého návratu na území Vietnamu obavy o svůj život z důvodu jeho dluhu nějakému gangu, zabývat se správní orgán i tímto sdělením a plně se ztotožňuje se stanoviskem Ministerstva míra č. ZS59172, ve kterém se mimo jiné uvádí, že výše uvedený účastník řízení svou vlast opustil dobrovolně a bez jakýchkoliv problémů. Neuvedl, že v případě návratu do své vlasti, by měl nějaké potíže se státními orgány. Naopak tvrdil, že mu ze strany státu nic nehrozí. Účastník řízení se tak v případě problémů či obavy o svůj život ve své vlasti může obrátit na tamější správní orgány a podat proti takovému jednání oznámení či stížnost. Tím spíš, že neuvedl, že by ve své vlasti spáchat trestný čin a nemá žádné problémy se zákonem. Protože účastník řízení dále uvádí, že jeho vycestování mu znemožňuje nedostatek finančních prostředků, správní orgán opakovaně uvádí, že se účastník řízení může obrátit ohledně pomoci na konzulární úřad, či využít program dobrovolných návratů a podobně.*
27. *V důsledku všech těchto uvedených skutečností správní orgán posoudil, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nebude zásah do soukromého či rodinného života cizince ani jiných osob a rozhodnutí lze vydat. Rozhodnutí o správním vyhoštění není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky zejména pak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.“*
28. *Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se otázku přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců řádně zabývaly a posoudily přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, včetně souladu rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tato námitka je tedy rovněž nedůvodná.*
29. *Dále žalobce v obecné rovině namítal, že nebyl v řízení řádně zjištěn skutkový stav. Soud může k takto obecné námitce konstatovat pouze rovněž v obecné rovině, že dle jeho názoru byl skutkový stav v daném řízení zjištěn v dostatečném rozsahu. Správní orgány vycházely zejména z výpovědi samotného žalobce, a to včetně jeho osobních sociálních a ekonomických vazeb k České republice. Jeho tvrzení uvedená v jeho výpovědi správní orgány nijak nezpochybňovaly. S ohledem na tuto skutečnost nebylo dle soudu nutné ve vztahu k tvrzením žalobce provádět žádné další dokazování. Tuto námitku vyhodnotil soud rovněž jako nedůvodnou.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

30. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. května 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.